

Κυριακή 20η Ὀκτωβρίου 2024

Κυριακή ΣΤ' Λουκᾶ.

(Λουκ. 8, 27 – 39).

«ἤρώτησαν αὐτόν ἅπαν τό πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν» (Λουκ. 8, 37).

Μετά τό μεγάλο θαῦμα, κατά τό ὅποιο ὁ Κύριος καταπαύει τή θύελλα καί ἡρεμεῖ τήν τρικυμισμένη θάλασσα, καταπλέει στή χώρα τῶν Γαδαρηνῶν, ὅπου ἐκεῖ κάνει ἕνα ἄλλο μεγάλο θαῦμα. Θεραπεύει ἕναν δαιμονισμένο ἀπό τή δαιμονοπληξία καί τόν ἐλευθερώνει ἀπό τή λεγεώνα τῶν δαιμόνων, πού τόν ταλαιπωροῦσε. Παράλληλα ἀπαλλάσσει καί τή χώρα ἀπό τήν παρανομία τῆς βοσκῆς τῶν χοίρων. Ἄνοίγει τήν προοπτική τῆς τιμιότητος καί τῆς εὐπρέπειας, γιά νά κάνουν οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς προκοπή πνευματική, πού εἶναι πολύ σημαντικότερη ἀπό τόν ἐφήμερο ὑλικό πλουτισμό. Ἐνῶ, λοιπόν, θά περιμέναμε νά γίνει ἀποδεκτός ὁ Χριστός μέ ἐνθουσιασμό καί σε-

βασμό, ἀκοῦμε τόν εὐαγγελιστή Λουκᾶ νά μᾶς λέει: «ἠρώτησαν αὐτόν ἅπαν τό πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν».

Στό περιστατικό αὐτό εἶναι θλιβερά δύο πράγματα: πρῶτον, ἡ ἄγνοια των Γαδαρηνῶν γιά τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ καί δεύτερον, ἡ ἐπιλογή τῆς ὑλικῆς τρυφῆς καί καλοπέρασης ἀπό τόν πνευματικό ἀγῶνα καί τήν ἐσωτερική ὠρίμανση. Ἔχασαν τά γουρούνια, πού ἦταν ἡ πηγή τοῦ ὑλικοῦ πλούτου. Βρήκαν ὅμως τόν Χριστό, πού εἶναι ἡ πηγή κάθε πλούτου. Προτίμησαν τήν ἀγάπη τους πρός τούς χοίρους πιά πολύ ἀπό τή γνωριμία τους μέ τόν Χριστό. Τό ὅτι δέν γνώριζαν τόν Ἰησοῦ δέν εἶναι κακό. Τό κακό βρίσκεται στό ὅτι δέν θέλησαν νά Τόν γνωρίσουν. Δέν εἶχαν οὔτε τήν ἀπλή περιέργεια νά δοῦν ποιός εἶναι αὐτός πού ἔχει τή δύναμη καί τήν ἐξουσία νά κάνει τόσο μεγάλα θαύματα. Ἔτσι ἐπιβεβαιώνεται ἡ μεγάλη ἀλήθεια πώς τό θαῦμα δέν βοηθάει στήν πίστη. Ἡ πίστη γεννάει τό θαῦμα. Οἱ Γαδαρηνοί

φοβήθηκαν τόν Χριστό. Φοβήθηκαν ότι θά τούς ξεβολέψει, θά τούς αναστατώσει, θά τούς στερήσει τήν καλοπέραση, θά τούς αλλάξει τόν τόσο στρωμένο τρόπο ζωῆς πού εἶχαν μέχρι τότε. Ἔμειναν στήν ἄγνοιά τους γιά τόν Θεό καί ἔχασαν τήν ἐλευθερία πού φέρνει στόν ἄνθρωπο ἡ γνώση τῆς ἀλήθειας. Προτίμησαν αὐτή τήν ἄγνοια, διότι οἱ ψυχές τους εἶχαν κολλήσει στά φθαρτά καί αἰσθητά καί εἶχαν λησμονήσει πώς ὑπάρχουν τά ἄφθαρτα καί τά αἰώνια.

Ἡ περίπτωση τῶν Γαδαρηνῶν μοιάζει πάρα πολύ στή δική μας πραγματικότητα καί περισσότερο στή δική μας πατρίδα. Μοιάζει πλέον ἡ ὄμορφη Ἑλλάδα μέ τή χώρα τῶν Γαδαρηνῶν. Ἐνῶ γιά πολλούς αἰῶνες δέχθηκε τίς ἀμέτρητες εὐεργεσίες τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ τό Εὐαγγέλιο ἦλθε καί συμπλήρωσε τήν εὐγένεια καί τό μεγαλεῖο τῆς ἑλληνικῆς σκέψης, ἐνῶ ἡ ρωμισύνη στόλισε τήν ἀνθρωπότητα μέ τίς ὑψηλότερες ἀξίες καί φώτισε ὅλο τόν κόσμο μέ τίς ἀρχές τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καί τῆς

ἀληθινῆς ἀνωτερότητας, ἐνῶ ἡ πατρίδα μας ποτίστηκε μέ τό αἷμα ἀναρίθμητων μαρτύρων γιά τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ καί τῆς πατρίδας τήν ἐλευθερία, ἐνῶ δέν κατάφεραν ὅλες οἱ ἐθνικές μας περιπέτειες νά ξεριζώσουν μέσα ἀπό τίς καρδιές τῶν Ἑλλήνων τήν Ὁρθοδοξία, ἐνῶ μέσα στή φτώχεια καί στήν πείνα μεγάλωσαν πολλές γενιές μέ ἀρετή, μέ φιλότιμο, μέ ἀρχοντικό ἀσκητικό φρόνημα, ἐντούτοις ἦλθε ἡ ἐποχή κατά τήν ὁποία ἐμεῖς, οἱ ὀρθόδοξοι Ἑλληνας, ζητοῦμε εὐγενικά ἀπό τόν Χριστό νά μᾶς ἐγκαταλείψει.

Γυρίζουμε τήν πλάτη στόν Χριστό μέ πολλούς τρόπους. Πρῶτον, ἀρνούμαστε τόν Χριστό μέ τόν τρόπο τῆς συμπεριφορᾶς μας. Δεύτερον, ἀρνούμαστε τόν Χριστό μέ τίς ξενόφερτες ἰδέες πού υἱοθετοῦμε. Τρίτον, ζητοῦμε ἀπό τόν Χριστό νά μᾶς ἀφήσει καί νά ἀπέλθει μακριά μας, καθώς ἀνεχόμαστε μία πολιτεία ἡ ὁποία θέλει νά φτιάξει τήν Ἑλλάδα χλιαρή καί ἀδιάφορη στά θέματα τῆς πίστεως, ἀχαλίνωτη στά ζητήματα τῆς ἠθικῆς, μετέωρη πνευματικά

νά ἄγεται καί νά φέρεται κατά τή νοοτροπία τοῦ κόσμου καί τοῦ συρμοῦ. Τέταρτον, ἀρνούμαστε τόν Χριστό, καθώς Τόν βγάλαμε μέσ' ἀπό τά σπίτια μας. Πετάξαμε τό εἰκονοστάσι, τό θυμιατό, τό καντήλι, τίς εἰκόνες, τήν Ἁγία Γραφή, τά πνευματικά βιβλία. Γεμίσαμε τά σπίτια μας με ὀθόνες, πού προβάλλουν ὅλη τήν ὥρα τά χαμερπῆ αὐτοῦ τοῦ κόσμου καί διαφημίζουν ὅ,τι κατώτερο διαθέτει ἡ ἀνθρώπινη συνείδηση. Βάλαμε μπροστά σ' αὐτές τίς ὀθόνες τά παιδιά μας καί ἐπιτρέψαμε ἐκεῖνες νά ἀναλάβουν τή διαπαιδαγώγησή τους. Οἱ οἰκογένειες δέν ὀμιλοῦν πλέον γιά τόν Χριστό. Δέν ἔχουν ὡς πρότυπα τοῦς ἁγίους. Δέν προσεύχονται. Δέν προσέρχονται στά μυστήρια. Ἀσχολοῦνται μέ τήν Ἐκκλησία μόνον γιά νά βροῦν τά λάθη της καί νά τήν κατηγορήσουν γιά τά πάντα. Ὁ Χριστός ἔγινε γιά τήν Ἑλλάδα περιττός καί ἐνοχλητικός. Ὅλοι λένε πώς ἀγαποῦν καί σέβονται τήν Ὁρθοδοξία, ἀλλά κάνουν ὅ,τι εἶναι δυνατόν γιά νά τήν ἐξευτελίσουν καί νά τή

βγάλουν έξω από τή νεοελληνική πραγματικότητα. Άρκετά μᾶς πρόσφερε ὁ Χριστός. Τώρα νομίζουμε ὅτι μᾶς πηγαίνει πίσω. Τώρα, στό ὄνομα τῆς ὑποτιθέμενης προόδου, θεωροῦμε ὅτι μπορούμε νά ἔχουμε μία πατρίδα χωρίς Θεό. Ἀγωνίζονται οἱ ἰθύνοντες νά σπάσουν τούς δεσμούς τοῦ λαοῦ μέ τήν Ἐκκλησία. Θέλουν τήν Ἐκκλησία στίς ὑποσημειώσεις τῆς κοινωνίας καί ὄχι πρωταγωνίστρια στόν στίβο τῆς ζωῆς.

Ὁ Κύριος δέν ἐπιβάλλει τήν παρουσία Του, ὅπως δέν τήν ἐπέβαλε στή χώρα τῶν Γαδαρηνῶν. Χωρίς Χριστό ἡ Ἑλλάδα κατρακυλάει στήν ἀπαξίωση, στόν φόβο καί στήν ντροπή. Ἦδη τρομάζουμε μέ τά ἀποτελέσματα τῶν ἐπιλογῶν πού γίνονται. Στή χώρα τοῦ ἡλίου καί τοῦ φωτός ἔπεσε τό βαρú σκοτάδι τῆς ἀνηθικότητας, τῆς ἀκαλλιεργησίας, τῆς ἀμορφωσιᾶς, τῆς βίας, τῆς προκατάληψης, τοῦ φανατισμοῦ. Ὁ παραλογισμός ἔγινε κοινή λογική. Ἡ ἀρπακτικότητα καί τό βόλεμα ἔγιναν νοοτροπία. Οἱ Ἕλληνες γί-

ναμε σκληροί μεταξύ μας και ύποκριτές μέτους ξένους. Χάσαμε τήν πνευματική μας άρχοντιά, τό φιλότιμο, τή λαϊκή ευαισθησία, πού πάντοτε μᾶς ἔκανε ωραίους ανθρώπους. Χάσαμε κάθε μορφή ασφάλειας. Δέν ἔχουμε καταφύγια. Δέν ἔχουμε στηρίγματα. Δέν ἔχουμε πρότυπα. Ἀπαξιώνουμε τούς πολιτικούς, τούς πνευματικούς ταγούς, τούς εκπαιδευτικούς, τούς ἰατρούς, τούς αστυνομικούς, τούς ἱερεῖς, τούς τίμιους ανθρώπους. Ἔχουμε ὡς ὀδηγό τήν ἐξυπνάδα, τήν πονηριά, τό συμφέρον, τόν ἐγωισμό. Δυστυχοῦμε, βιώνουμε τή σκληρή μοναξιά, ὑποφέρουμε ἀπό τήν ποικιλόμορφη κρίση, ἀλλά δέν μετανοοῦμε. Ἡ Ἑλλάδα ἀλλάζει κάθε ἡμέρα πρὸς τό χειρότερο.

Ἐάν, ὅμως, αὐτό μᾶς φοβίζει και μᾶς τρομάζει, ὑπάρχει ἐπιστροφή. Ὑπάρχει ἡ μετάνοια. Ἐάν κάποιοι θέλουν τή ζωή τους χωρίς Χριστό, εἶναι δικαίωμά τους. Δέν μποροῦν, ὅμως, νά τό ἐπιβάλλουν σέ ὅλους. Ὅσοι ἀγαποῦμε τόν Χριστό, ἄς Τόν ἔχουμε πρωτα-

γωνιστή στή ζωή μας. Ἦς γινόμαστε τά τίμια πρότυπα τῶν συνελλήνων μας. Ὅσοι ἔχουμε φωτίσει τή ζωή μας μέ τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου καί γευτήκαμε τή γλυκύτητα τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στήν ὑπαρξή μας, ἄς γινόμαστε ἔμπρακτοι κήρυκες τῆς χαρᾶς, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀξιοπρέπειας καί τῆς ἀνθρωπιᾶς, πού βιώνει κάθε μαθητής τοῦ Χριστοῦ. Ἦς δείξουμε πώς δέν εἶναι πρόοδος ἡ δέσμευση στά πρωτόγονα ἔνστικτα. Δέν εἶναι πρόοδος ἡ ἀπανθρωπιά, ἡ ἀδιαφορία καί ἡ σκληρότητα. Προοδευτικός εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού κάθε ἡμέρα πηγαίνει μπροστά στήν ἀρετή, στήν ἀγάπη, στήν ἀνοιχτοσύνη πρὸς τοὺς ἄλλους. Προοδευτικός εἶναι αὐτός πού κάθε ἡμέρα τά πηγαίνει καλά μέ τόν ἑαυτό του. Προοδευτικός εἶναι αὐτός πού ἔχει τήν ἐξυπνάδα κάθε ἡμέρα νά συνοδοιπορεῖ μέ τόν Χριστό. Ἦς ξαναφέρουμε τόν Κύριο στήν πατρίδα μας. Μᾶς ἀγαπάει ὑπερβολικά καί θά ἔλθει. Θά μᾶς προστατέψει, θά μᾶς παρηγορήσει καί θά μᾶς ξαναδοξάσει, ὅπως τό ἔκανε πάντοτε. Ἀμήν.